Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVI nr. 21 (1065) * miercuri 25 mai 1966 * 8 pagini 30 bani

Oare ce se zărește? Ah, da, vacanța!
Foto : Gr. PREPELIȚA

CITIȚI ÎN PAGINA A DOUA ANCHETA:

„CE PĂRERE AVEȚI DESPRE ACTIVITATEA PIONIEREASCĂ DIN ȘCOALA VOASTRĂ"?

Astăzi răspund pionieri din clasele a V-a, a VI-a și a VII-a

ÎN DISCUȚIE:

- PLĂCEREA DE A INVĂȚA MEREU CEVA NOU
- COMPORTAREA
- SPORTUL

VEȘTI DESPRE NOI PIONIERI

Nu de mult — ne transmite corespondenta noastră *Dăineanu Vasilica*, de la *Școala generală nr. 3* din comuna *Tudor Vladimirescu*, raionul *Tulcea* — fiii de pescari de pe malul Dunării au trăit o mare bucurie : în rîndurile pionierilor au fost primiți școlarii — Iorga Ion, Folea Vasile, Ștefan Nicolae și alții. În cinstea lor, pionierii au prezentat un program artistic. Au recitat poezii, au dansat jocuri dobrogene, iar pioniera Cuza Tudorița a cîntat „Înfloresc florile în zori" și cîntecul popular „Prin pădure, prin brădet".

Pregătirea școlarilor — ne transmite corespondenta noastră Căvășdan Lenuța, de la *Școala generală* din comuna Gipiu, raionul *Salonta* — pentru a deveni pionieri începe din ziua cînd pășesc pentru întîia oară pe treptele școlii. Entuziasmați, învață cu sîrguință, fac cunoștință cu jurnalele de detașament — oglinda activității pionierilor — învață angajamentul solemn. Cu toate acestea, ziua cînd sînt primiți în marea familie a pionierilor le dă multă emoție și bucurie. De curînd Blaga Livia, Bara Ioan, Căvășdan Maria, Cîmpan Elena și alții au devenit pionieri. Obrajii lor erau ca petalele roșii de trandafir. După ce li s-au înmînat cravatele, tovarășa instructoare superioară le-a vorbit noilor pionieri despre îndatoririle și drepturile lor, urîndu-le apoi o vacanță plăcută.

Cum e și firesc — ne transmite tovarășul învățător *Sava Ștefan*, de la *Școala generală Ghilea*, raionul Tg. Ocna — școlarii care au împlinit vîrsta de 9 ani, care învață foarte bine și au o comportare frumoasă, pășesc în rîndurile pionierilor, trăind cea mai mare bucurie din viața lor. O asemenea bucurie au trăit-o și Tinu Melania, Gabor Viorel, Găman Gheorghe, care au devenit, nu de mult, pionieri.

A venit vacanța

de Costache ANTON

BLOC NOTES

Primul an de școală a trecut. Cînd? Corina nu știe. Așa cum nu știe cînd a învățat alfabetul sau cînd i-au crescut din nou toți dinții. Despre întîia zi de școală i-a rămas clară în minte o singură imagine : buchetul de crizanteme albe și cărțile noi-nouțe care o așteptau pe bancă. La prînz s-a întors acasă destul de supărată. Dar de supărarea ei de-atunci a uitat. Numai dacă-i aduci aminte, își pleacă ușor capul spre umărul drept și spune zîmbind :

— A, da! Am crezut că sînt iar la grădiniță... Ne-am jucat toată dimineața prin curte.

A doua zi pe tablă au apărut tot felul de cercuri, de bețișoare, de cîrlige. Corina le-a trecut repede în caiet, dar învățătoarea i-a făcut observație că se grăbește. Nu s-a mai grăbit. La prînz însă, cînd mămica a întrebat-o ce a făcut la școală, a înălțat din umeri cu dispreț :

— Cercuri și bețișoare...

Curînd cercurile și bețișoarele s-au transformat aproape fără să-și dea seama în litere și cifre. Pe tablă și în caietele Corinei au apărut primele cuvinte : a-c=ac, o-i=oi.

Grăbită, pînă seara, Corina a scris prima propoziție. Nu în caiet, ci afară, pe trotuarul din fața blocului. A făcut un chenar cu creta, și-n mijloc a scris mare și lăbărțat :

Mariana e bună.

Mariana era colega ei de bancă. Îi plăcea să stea alături de ea, dar nu prea vorbeau. Nici cu ceilalți copii din clasă nu vorbea. În recreații, Corina rămînea în bancă ori se ducea în curte să mănînce mărul și sandvișurile. Nu se prindea în jocurile colegilor aproape niciodată. Într-o zi Mariana a rugat-o să-i țină locul.

Ea era de serviciu. Trebuia să deschidă geamurile, să ude buretele, să aibă grijă de cretă. Corina a primit. Jocul a fost frumos. I-a plăcut. De fapt, nu jocul i-a plăcut, ci colegii. Toți rîdeau, săreau, alergau după minge. S-a trezit și ea alergînd, sărind, rîzînd. Cînd a intrat în clasă, băncile, și pereții, și catedra aveau parcă altă culoare. Iar colegii, pentru prima dată nu i s-au mai părut străini...

După aceea zilele de școală cu bucurii, cu surprize, cu alte și alte cunoștințe s-au strîns parcă toate la un loc, așa cum se strîng, soarele, cerul, cîmpul, copacii, florile, într-un strop de rouă...

...Pe trotuarul din fața blocurilor, într-un chenar, cineva a scris apăsat cu cretă :

A venit vacanța !

ANCHETA NOASTRĂ:

CE PĂRERE AVEȚI DESPRE ACTIVITATEA PIONIEREASCĂ DIN ȘCOALA VOASTRĂ

Prietenul meu are 14 ani. Știam că, de obicei, după ce își face lecțiile se joacă în curte pînă pe înserat. De la un timp însă, parcă se joacă mai puțin. Îl întîlnesc într-o zi sărind peste liniile albe, de cretă ale șotronului. Îl întreb :

— Ce faci tu, după ce termini cu joaca ? Te ocupi cu lucruri mai „serioase" ?

— Dimpotrivă ; mă joc în continuare... M-am gîndit chiar adineaori să încerc să adaptez încă un difuzor la radioul construit de mine. Să vedem cum se aude.

— Interesant ! Ceilalți prieteni ai tăi s-or fi „jucînd" la fel ?

Vom sta de vorbă, în continuare cu pionieri din clasele a V-a, a VI-a și a VII de la Școlile generale din Satu mare, regiunea București, nr. 14 Galați, nr. 9 din Pitești, și nr. 1 Tulucești, regiunea Galați.

Iată cîteva răspunsuri :

Drăgan Georgeta— Galați

— Mi-a plăcut mult serata cu tema „Minunile din eprubetă" organizată de detașamentele claselor a VII-a. Cu toate că unele din [illegible] le cunoșteam — [illegible] nela, „chi- [illegible] reproșa a- [illegible] ivitatea a [illegible] distractivă. [illegible] xperiențe bu-

Munca e în toi. După puțin timp, dramatica dispută a seturilor va aduna zeci de suporteri.

clucașe, au participat foarte mulți la efectuarea lor. Astfel — cred eu —, am contribuit la dezvoltarea dragostei pentru această știință prin mijloace pe care, nu le puteam folosi în orele de clasă.

Filimon Tudor— Pitești

— Noi am organizat un simpozion pe tema „Călătorind prin Africa". Am mers cu gîndul pe pămînturi necunoscute, mi-am închipuit cum ar arăta ele în realitate... La sfîrșit, cîțiva dintr-a V-a, care asistaseră la această activitate, ne-au spus că abia așteaptă să ajungă în clasa a VI-a, ca să învețe geografia continentelor.

Alexe Natalia— Satu-mare

— Eu cred însă că activitățile de acest fel au loc cam rar. Pe lîngă asta ele sînt uneori și insuficient organizate, neatractive. De exemplu la noi, la o acțiune din domeniul fizicii, s-au folosit niște diafilme neinteresante, proiectate neclar. Mulți copii au părăsit sala.

Trache Valeriu— Galați

— Auzim deseori despre inovații, inovatori. La „Semănătoarea" ne-au explicat chiar cîteva. Dar, aș vrea să cunosc un inovator, să-l întreb cum lucrează, cum face inovații. Mi-ar place mult ; vreau să mă fac inginer.

Dinu Elena— Galați

— În legătură cu întrebarea de mai sus, eu aș vorbi despre excursii, vizite. Mie îmi plac foarte mult nu numai pentru faptul că astfel călătorim, vedem localități noi și orașe, ne jucăm... dar și pentru că astfel cunoaștem lucruri noi pe care nu le-am putea cunoaște, vedea și auzi în altă parte. De exemplu, la Palatul Culturii din Ploiești, m-au umplut de uimire niște ceasornice din alte timpuri construite pe principii interesante și avînd fel de fel de forme, uneori neobișnuite.

Rădulescu Tamara— Pitești

— Și mie îmi plac excursiile, dar nu aș dori să faceți una ca a noastră. Ajungînd în orașul Petroșeni, am fi dorit să vorbim cu minerii, să cunoaștem mai multe despre această muncă frumoasă și grea. Am stat însă ore întregi pe stradă fără program. Alteori, vizităm cîte un obiectiv industrial numai pe afară, cum s-a întîmplat cînd am „vizitat" Combinatul Siderurgic de la Galați, Rafinăria de la Brazi.

Relicve ale civilizației romane pe pămîntul Dobrogei. Filelor cărții de istorie li se adaugă dovezi vii, emoții...

✶

În altă zi, prietenul meu se întoarce mai îngîndurat ca niciodată de la școală. Cred că de astă dată problema este foarte serioasă. Ce se întîmplase ? Doi colegi de ai lui se încăieraseră în clasă. A fost atît de urît, de rușinos.

Popescu Mariana— Satu mare

— Cele mai multe necazuri le avem în detașament nu atît din cauza învățăturii, cît mai ales a comportării. Deunăzi, întorcîndu-ne de la Stadionul din Urziceni, cîțiva dintr-ai noștri s-au bătut cu alți copii de la alte școli. Erau cu noi și cei din clasele mici. Ce să mai zicem de ei ? Mă gîndesc că brigada noastră nu mai are aproape de loc în „repertoriu" cuplete în care să critice astfel de fapte și apucături. E numai „artistică". Ar trebui să rîdem mai mult de ei. Poate le-o veni rușinea mai ușor astfel.

Chirvase Ștefan— Tulucești

— Nu demult, Budulanu Dumitru de la noi din clasă a fost nerespectuos cu tovarășul profesor de franceză. Am discutat cu Budulanu, i-am spus că e un lucru urît, dar n-a fost de-ajuns. Va trebui să găsim alte forme, de observații nu-i mai pasă.

Dănăilă Mariana— Galați

— Eu am o prietenă foarte bună și mă bucur mult cînd văd că se înfiripă prietenii între colegii mei și alți pionieri. Într-o excursie, de exemplu, m-aș simți mai puțin bine dacă n-aș avea în jurul meu unul sau mai mulți prieteni. Atunci cînți parcă mai frumos, urci muntele mai ușor. Aș vrea să organizăm activități mai multe și mai frumoase pe tema prieteniei ; seri literare, convorbiri cu adulții despre prietenii lor din copilărie și de azi etc.

★

Tocmai cînd mă gîndeam că prietenul meu și colegii lui sînt împovărați de atît de grele probleme aud în curtea școlii strigăte, urale : Gol ! 1—1. Mi-a revenit zîmbetul. Au dat pauze deci eprubetelor. În toiul veseliei, culegem cîteva răspunsuri.

Pușcoci Sorin— Pitești

— În ce mă privește îmi plac mult activitățile care cuprind în ele întrecerea, care seamănă a competiție. Întrecerea îți dă un sentiment de ambiție și de plăcere. La ultimul concurs cultural școala noastră a obținut locul I pe oraș. Recitările însă le-aș fi dorit mai expresive. Uneori nu se fac destule probe atunci cînd se aleg cele pentru concurs.

Elena Neagu— Satu mare

— Și mie îmi plac la fel de mult, cu toate că la concursul brigăzilor artistice de la Valea Măcrișului școala noastră a pierdut. Îmi pare rău dar recunosc că punctele s-au dat pe merit. Asta ne învață să avem simțul justeții.

Iordache C-tin— Galați

Mă atrag mult concursurile sportive, dar se organizează de-obicei numai la fotbal nu și la alte discipline. Mă mîhnește, de asemenea, faptul că unele concursuri nu se desfășoară pe terenuri ca lumea, cu arbitrii. Am putea să formăm arbitrii chiar dintre elevii din școala noastră.

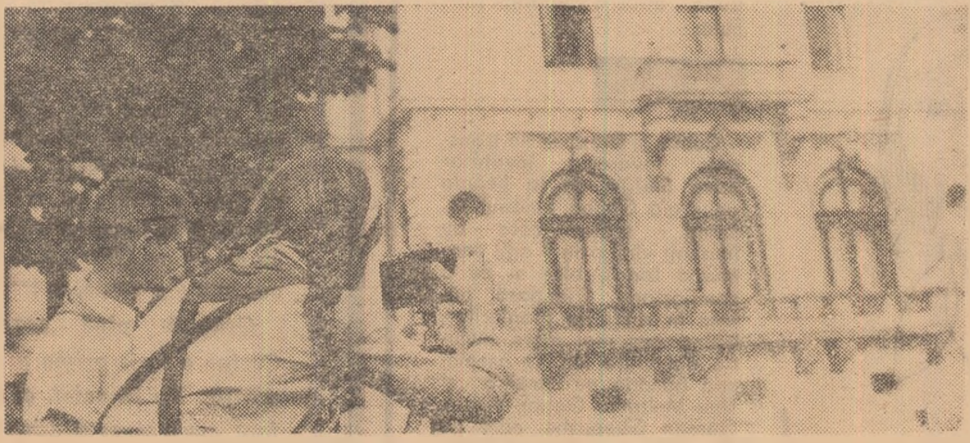
Belu Traian— Galați

— Am organizat de curînd un simpozion „Jules Verne". S-a citit din lucrările sale, s-a dramatizat un pasaj dintr-un roman de-al său. Îmi plac mult activitățile pe teme din literatura științifico-fantastică.

Drăgan Georgeta— Galați

— De acord cu prietenul meu. Mă supără însă faptul că uneori asemenea activități se transformă într-un basm pentru cei mici ; caracterul științific dispare aproape total. Așa s-a întîmplat la noi cînd am organizat „Pe urmele lui Guliver".

Ilie TRAIAN

Cadrul e bine ales, unghiul e potrivit. Urmează declanșarea și... încă o experiență a cercului „Micii fotografi"

„V. 66" e gata de lansare.

Mecanicii, în salopete multicolore, fac ultima revizie.

E o navă perfectă.

Neobișnuită.

Folosește cel mai nobil combustibil.

Nici forță nucleară, nici amestecuri chimice. Combustibilul ei sînt ideile !

De aceea, are o rază de zbor nelimitată.

Doriți să luați loc în „V. 66" ?

Nimic mai simplu. Dar ce înseamnă acest „V" ? *Ar putea să însemne* veselie ! *Sau* valuri *marine, sau* vîrfuri *muntoase, sau* vară, ! *Ori, și mai bine, toate la un loc ! Iată formula de principiu a navei pusă în ecuație :*

V. 66=vacanța anului 1966=o nouă rubrică a gazetei noastre !

Cine va putea face parte din echipaj ? Evident, numai specialiștii de mîna întîi în domeniul vacanței ! adică, dragi cititori, voi toți. Care va fi misiunea voastră ?

1. Să fiți veseli, *întreprinzători și dornici de noutate. Să organizați excursii de neuitat, drumeții interesante, competiții sportive în care nisipul gropilor de sărituri, panglicile de la sosirea din cursele de alergări și impresionanta diversitate a mingilor (de fotbal, de handbal, de volei, de ping-pong, de rugbi, de tenis, de polo) să nu cunoască odihnă ! În „V. 66" sînt rezervate locuri pentru copiii care știu cele mai atractive jocuri pionierești pentru fotografii amatori, pentru tinerii culegători de folclor, pentru elevii care cercetează vestigiile arheologice de pe meleagurile lor, pentru cîntăreți și chiar și pentru pescarii sportivi !*

2) Să scrieți redacției amănunțit *despre toate aceste activități ale voastre, specificînd pe plic* Pentru „V. 66". Rubrica „V.66" *va decola pe baza corespondențelor voastre din vacanță ! Plicurile, pe lîngă relatarea amănunțită a unei acțiuni sau întîmplări din vacanță, vor conține și* FOTOGRAFIILE *expeditorilor, deoarece intenționăm să le publicăm.*

Cine va sosi primul pe bordul lui „V. 66" ?

„SCÎNTEIA PIONIERULUI"

Concursul nostru: CINE ŞTIE MAI MULT?

Incepînd de astăzi, invităm pe toţi elevii din clasele IV—VIII să ia parte la noul nostru concurs. Socotiţi-vă anii: nu trebuie să aveţi mai puţin de 10, dar nici mai mulţi decît 14.

Potrivit regulamentului, din 2 în 2 numere vom publica:

— cîte 4 probleme pentru clasele a IV-a şi a V-a;

— cîte 6 probleme pentru clasele a VI-a, a VII-a şi a VIII-a. Ele reprezintă o serie. Întreaga etapă de concurs cuprinde 4 serii, la sfîrşitul cărora... vor veni şi premiile! Bineînţeles, la tragerea la sorţi a premiilor, vor participa concurenţii care au trimis redacţiei răspunsurile exacte la toate problemele prevăzute în concurs pentru clasa lor.

Intr-o mare adunare de copii, urmată de un program artistic, va avea loc tragerea la sorţi a celor 12 premii (6 pentru o categorie, 6 pentru cealaltă).

- **1 premiu I (o bicicletă)**
- **2 premii II (cîte un ceas de mînă)**
- **3 premii III (cîte un echipament sportiv)**

TEHNICA CONCURSULUI

În gazetă se vor publica două fişe speciale cu problemele destinate concursului:

— una pentru clasele IV-V

— una pentru clasele VI-VIII

Concurentul va completa numai fişa corespunzătoare clasei lui, după cum urmează:

La textul fiecărei probleme, gazeta indică cîte trei răspunsuri. Uneori numai unul din ele este cel adevărat, alteori — două sau chiar toate trei. Concurentul trebuie, aşadar, să afle singur rezultatul, pentru a-l exprima în chipul următor:

— dacă este de acord cu primul răspuns indicat, va scrie cifra 1;

— dacă este de acord cu al doilea răspuns, va scrie cifra 2;

— dacă este de acord cu al treilea, va scrie cifra 3;

În cazul în care sînt valabile, după părerea lui, două ori chiar toate trei rezultatele din gazetă, concurentul va scrie respectiv cifrele 1 şi 2 sau 2 şi 3, sau 1 şi 3, sau, pentru toate 3, indicativul X.

Astfel va proceda la toate cele 4 sau 6 întrebări.

CUM SE TRIMIT FIŞELE DE CONCURS

Plicul cu rezultate trebuie trimis redacţiei cel mai tîrziu după 8 zile de la data publicării ultimei din cele 4 fişe ale etapei. Rezultatele vor fi introduse într-un plic împreună cu o foaie pe care se va indica citeţ:

— numele participantului

— clasa şi şcoala

— adresa exactă de acasă

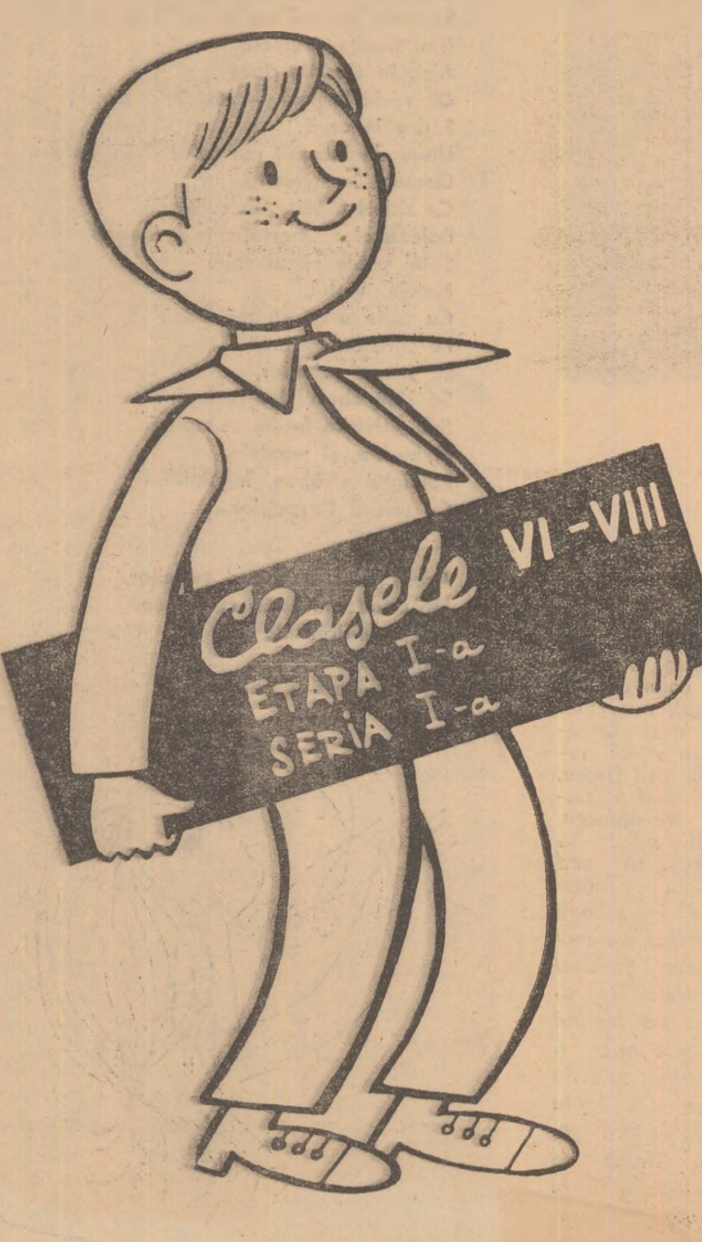
Un concurent nu poate trimite mai multe variante. De asemenea, răspunsurile la probleme care privesc alte clase nu se iau în consideraţie decît pentru cei din clasele II—III, care pot participa la dezlegarea problemelor pentru clasele IV—V.

Vă urăm mult succes!

Clasele IV-V ETAPA I-a SERIA I-a

1. Pe masa unui tipograf s-au amestecat următoarele cuvinte, care par fără nici un înţeles: „Pe furiş strălucesc pline de farmec mierlele-n codri şi din luminiş zările zboară în tufiş. Vine noaptea!" Ştiind că ele alcătuiesc prima strofă dintr-o cunoscută poezie, veţi reface singuri versurile şi veţi răspunde care mare poet român le-a scris.	**Mihai Eminescu**	**George Coşbuc**	**Vasile Alecsandri**	
2. Trei zburătoare se lăudau de zor, fiecare susţinînd că ea parcurge mai repede o anumită distanţă. Au făcut chiar o întrecere. Cine a cîştigat prinsoarea?	**rîndunica**	**raţa sălbatică**	**vulturul**	
3. Să ne închipuim că sîntem împreună cu eroii din cartea lui Jules Verne „Doi ani de vacanţă". Am ancorat vasul într-un golfuleţ, marea e calmă... Facem de cart, pe punte. De pe bord atîrnă pînă la nivelul apei o scăriţă de frînghie cu 30 de trepte. Şi iată că vine fluxul! Dacă acesta ridică nivelul apei cu un centimetru pe minut, la care treaptă va urca marea după o oră de flux? Treptele sînt din 20 în 20 de cm.	**la a treia**	**la nici una**	**pînă la jumătatea scăriţei**	
4. Fenicienii sînt primii care au descoperit steaua polară. Dar ce a mai născocit străvechiul popor?	**alfabetul**	**sticla**	**cifrele**	

1. Iacob Heraclide, domn al Moldovei din sec. VI, este eroul unei drame a lui	**Vasile Alecsandri**	**Barbu Delavrancea**	**B. P. Haşdeu**	
2. Pentru că vom pleca în tabără, iar Gigel este un mare mîncăcios, vrea să ştie unde va fierbe mai repede ciorba?	**în Deltă**	**pe Bărăgan**	**pe Omul**	
3. De cîte culori poate fi fosforul?	**alb**	**albastru**	**roşu**	
4. Două trenuri identice merg cu aceeaşi viteză, unul de la răsărit la apus, celălalt de la apus la răsărit. Care din ele va apăsa mai greu pe şine?	**cel de la răsărit la apus**	**cel de la apus la răsărit**	**amîndouă la fel**	
5. E foarte cald şi în sitronadă am pus un cub de gheaţă. Cît lichid se va revărsa din paharul care este plin, după topirea completă a gheţii?	**o cantitate egală cu greutatea cubului**	**o cantitate mai mare**	**nimic**	
6. Se ştie că Dunărea izvorăşte din munţii Pădurea Neagră. Dar din care din aceste rîuri ia naştere marele fluviu?	**Brigach**	**Brege**	**Iser**	

Dacă veniți la Piatra Neamț

Acum, cînd autocarele cu excursioniști aleargă din nou pe drumurile patriei, poate că itinerarul vostru, copii, trece și prin orașul moldovenesc, de munte, Piatra Neamț.

Să presupunem că eleganta mașină care v-a adus pînă aici a oprit la locul de parcare de lîngă clădirea Sfatului popular. Ați coborît și, dintr-o dată, vă pomeniți în inima unui oraș modern, plin de prospețime, ale cărui frumuseți doar filmul colorat, de scurt metraj, „Cronică la un miracol" a putut să vi le dezvăluie pînă acum.

Da, da, rotiți-vă ochii, micii mei prieteni, și admirați cu toată sinceritatea, firească la voi, tot ce la prima vedere puteți îmbrățișa cu privirile. Iată chiar de aici, de unde ați poposit, se deschide cea mai nouă arteră a orașului — bulevardul Chimiei — croită pe dimensiunile anilor noștri noi, cu blocuri de cîte 8 și 9 etaje de o parte și de alta, din balcoanele cărora rîd florile și... copiii chimiștilor de la Săvinești. În fund se ridică semeț Hotelul turistic internațional — o bijuterie arhitectonică, cu 11 etaje, în care, anul acesta chiar, vor poposi primii oaspeți.

Dați-mi voie să vă fiu ghid, în orașul acesta în care m-am născut și muncesc, căruia îi păstrez o nespusă dragoste. Pornim? Ei bine, atunci vă voi purta întîi pe noile străzi — Alexandru cel Bun și Bicazul, — pe lîngă blocurile-turn, Palatul telefoanelor, Casa de cultură a sindicatelor, Școala generală nr. 3 și complexele comerciale și de deservire meșteșugărească, toate noi, prin grădina plină de flori din centru, amenajată abia vara trecută de către cetățenii orașului prin muncă patriotică, sub dalele și iarba căreia pulsează parcă înseși inimile lor de gazde primitoare.

Știu, ochii v-au fugit din prima clipă către culmile împădurite care înconjoară și străjuiesc parcă orașul Piatra Neamț. Sînt Cozla, Cernegura, Pietricica și Cîrlomanul — patru înălțimi care acum cîteva veacuri priveau în vale către tîrgușorul de altă dată, iar acum au în față un oraș în plină înflorire, în România socialistă a anului 1966.

Să urcăm deci într-acolo primele trepte. Ele se saltă pe un mic platou pe care se găsesc cîteva dintre monumentele istorice ale orașului. O să vă placă, sînt sigur, Turnul lui Ștefan Vodă, ridicat în anul 1499, care, de sub pălăria lui de șindrilă, va fi văzut multe. Este alături o veche ctitorie a aceluiași voievod și, în apropiere, sub zidurile Liceului „Petru Rareș", rămășițele unei foste curți domnești. Și nu se cade să treceți pe lîngă aceste vestigii și să nu intrați în sala Muzeului arheologic local, adăpostit într-o frumoasă clădire vecină. Aici un foarte bogat material, cules cu grijă și trudă, dovedește fără putere de tăgadă viața poporului nostru pe aceste locuri, continuitatea noastră aici din vremi aproape imemoriale și pînă acum, cînd desăvîrșim construcția socialismului.

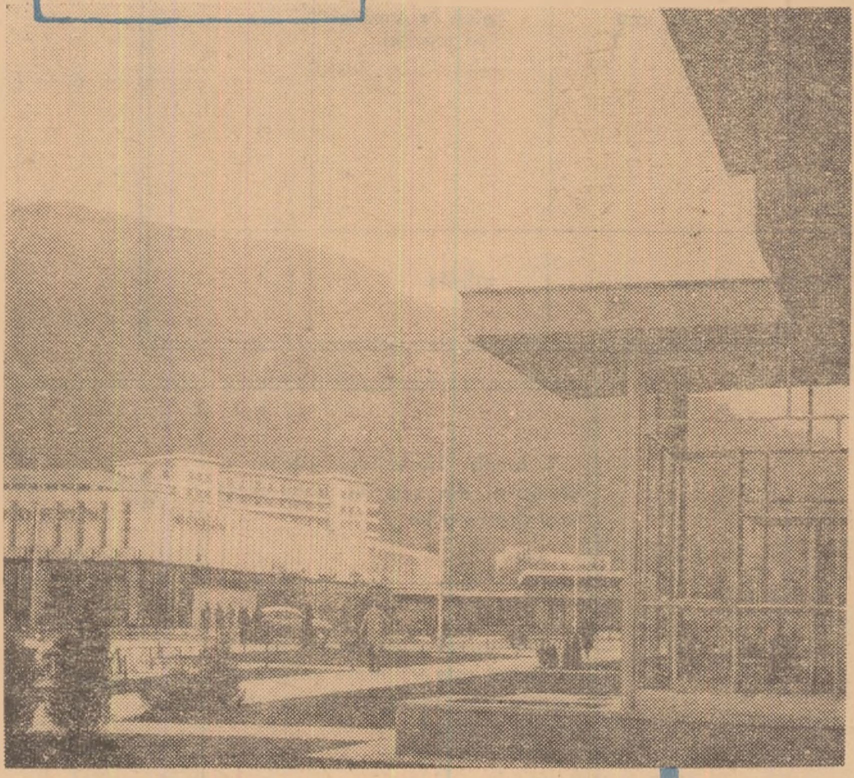
Dacă veniți la Piatra Neamț nu se poate să nu dați ochii cu cei patru urși de la intrarea în marele parc natural „Cozla", să nu urcați drumurile și cărările pietruite și să nu priviți de pe una din cele trei terase orașul rămas în vale ca într-un gavan de piatră. Abia acum puteți vedea cum strălucesc în amiaza blîndă blocurile-i policrome, curelele de asfalt ale aleilor, acoperișul Teatrului de Stat. Duceți-vă cu privirea ceva mai înainte. Vedeți ce largă și fără de sfîrșit se deschide minunata vale a Bistriței? Poate veți căuta șarpele de argint care să se zbenguie printre luncile înverzite, iar în zilele ploioase să iasă din albie și să se arunce asupra a tot ce întîlnește în cale. Nu-l veți găsi. Veți vedea însă, clar mai aproape și puțin umbrite mai departe, canalele făurite de om, barajele ridicate în ultimii ani, hidrocentralele în plin mers: Bîtca Doamnei, Vaduri, Pîngărații și sus, pe firul văii, tocmai acolo unde pîcla depărtării parcă închide calea — Stejarul.

Coborîm? N-am fost încă la Căldările uriașilor, nici pe Dealul lui Troian, despre care vorbesc legendele locale, n-am vizitat Casa memorială „Calistrat Hogaș" unde a locuit o vreme cîntărețul munților Neamțului și nici clădirea în care a trăit cîndva Doamna Elena — soția lui Vodă Cuza, ctitorul României moderne.

Mai apucăm să vedem Casa pionierilor — un adevărat palat al colegilor voștri din Piatra Neamț. Să rezervați o zi măcar pentru cetatea chimiei de la Săvinești — să vedeți pe cei care fabrică îngrășăminte de azot pentru ogoarele patriei și pe harnicile producătoare ale firelor de relon și melană. Merită.

Muzeul Carpaților Românești — acum în pregătire — vă va deschide apoi porțile de gresie și de calcar către Cheile Bicazului, către lacurile de acumulare și acel monument al naturii care este Lacul Roșu, către piscurile fără de seamăn ale Ceahlăului. Drum bun!

Nichita BISTRICEANU

Aspect din noul centru al orașului Piatra Neamț.

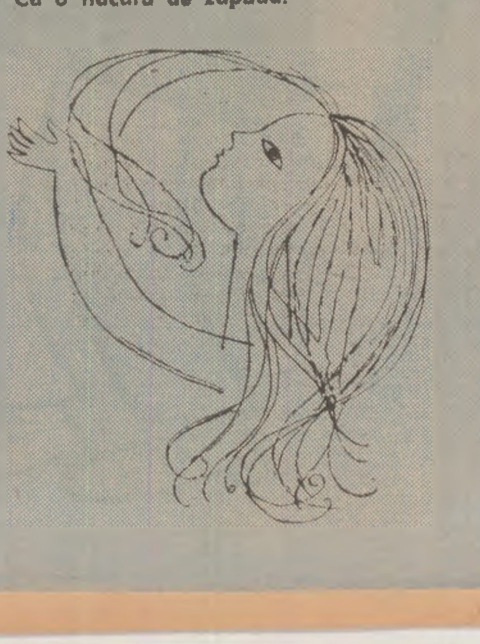
Nu v-ați dat niciodată pe tobogan? Atunci veniți cu noi — e așa de plăcut!
Foto: Gr. PREPELIȚA

Stînca șoimilor

de Al. Dinu IFRIM

Am plecat să întîmpin amiezile verii,
Să-mi frigă picioarele aurul de pe țărm
Și-ndărătul stropilor de sticlă să
m-ascund,
Să ascult vuietul mării, furat în scoica
Pe care o duc
Departe, în pădurile ce rup
Strunele aerului cu crengi viguroase.
Dau binețe drumeților
Aici, în cetățile dace
Cu vechi lespezi — file de letopiseț
Scrise în rocă,
Litere de început ale celor două milenii.
Orașele m-așteaptă,
Cu ziduri înnoite, în cuiburile
Balcoanelor imortalizate-n lumină.
Și-mi place să-mi salte
Pletele, vîntul,
Ca niște aripi să mă ducă
Pe cărarea ce urcă
La stînca șoimilor,
Să simt zborul lor în înalt:
Sub privirile înalte se adună
Și marea, și muntele,
Pămîntul străbun, îngemănat
Cu uriașii Carpaților...

Acolo sînt, în zborul șoimilor,
Măsurîndu-mi tăria cu stînca.
Bluza umflată de vînt
Scînteiază
Ca o flacără de zăpadă.

PE VREME DE FURTUNĂ

Vestea se răspîndi repede: la sfîrșitul lunii aprilie, Iosif Dalca, elev într-a VIII-a, în comuna Almaș, regiunea Crișana, i-a salvat viața lui nea Moise Avram în vîrstă de 56 de ani.

Iată ce am aflat de la ei, cînd i-am întîlnit la cîteva zile după întîmplare:

NEA MOISE AVRAM:

Veneau apele puhoi. Cînd ploaia m-a ajuns din urmă, eram pe drumul ce leagă comuna de gară, transportam o căruță de cartofi. Dar parcă n-ajungea că apa crescuse gata-gata să ne înece, a mai dat și-o grindină de nu mai știam unde să m-ascund. Unul dintre cai se sperie și, ca să-l liniștesc, i-am dezlegat hamurile, dar speriat cum era, calul s-a poticnit și-a căzut. M-am apropiat atunci de el, să-l îndemn să se ridice. Dar, cum eram în apropierea șanțului plin cu apă, calul a alunecat în șanț și m-a trîntit și pe mine. Trupul calului nu se lăsase cu toată greutatea asupră-mi, partea de la gît mă apăsa doar atît ca să nu mă pot mișca... Apa creștea și-n cîteva minute ne-ar fi acoperit poate, dacă nu venea băiatul acesta, să mă scoată de sub cal.

IOSIF DALCA:

O condusesem pe mama la gară, pleca cu trenul de după-amiază. Ruperea de nori mă apucase la întoarcere. Și era un prăpăd chiar așa cum l-a descris nea Moise. Două vaci s-au și înecat în ziua aceea, pentru că în scurt timp toate cufundăturile se umpluseră de apă. Veni apoi și grindina. Noroc că l-am observat pe nea Moise în șanț. Spun „noroc", pentru că ploua în continuare ca din găleată și abia de vedeam la doi pași. Am alergat într-acolo dar, ceea ce a urmat, s-a petrecut chiar așa cum își amintește nea Moise. Aproape că n-a fost nevoie să mă ating de cal. Eu cred că animalul s-o fi speriat de mine... ori de țipetele mele... că s-a ridicat cu un ultim efort. Atunci mi-a fost ușor să-l ajut pe nea Moise să iasă din șanț.

OBSERVAȚIA REPORTERULUI:

În afară de ei, întîmplarea n-a avut alți martori. Cei care, la chemarea lor, au venit după calul de lîngă șanț, n-au mai văzut decît urmele. Așa stînd lucrurile, Iosif Dalca, atunci cînd a istorisit întîmplarea, ar fi putut să crească, să dea proporții faptei sale. El în schimb a încercat s-o mai atenueze... Și cred că tocmai în aceasta stă meritul său, care m-a și determinat să scriu despre el și fapta sa: în afară de curaj, Dalca se dovedește a fi și un copil simplu, modest.

Ștefan KOCSIS

A VENIT UN TRACTORIST...

În seara aceea Gheorghe Vecerdi, brigadierul de cîmp de la Cooperativa agricolă din Glodeni, a venit mai devreme acasă. Abia terminase lucrul, cînd a auzit vestea. Bucuros, și-a strîns repede uneltele și a pornit-o grăbit spre casă.

— Să mă duc să-l întîmpin în drum pe fiul meu, Andrei, sau să-l aștept acasă? — se întreba el. Mai bine mă duc acasă, hotărî în cele din urmă. Șimon-baci, maistrul lui Andrei, fiul său mai mare, îi relatase amănunțit tot ce se întîmplase, dar aștepta să mai audă o dată povestea chiar de la băiat.

Ai casei își primiră tatăl bucuroși ca de obicei. Alexandru, băiatul cel mic, dintr-a-ntîia, îi pregătise și o surpriză: un 10 la dictare. Dar Gheorghe Vecerdi, preocupat cum era, nu făcea altceva decît să măsoare tot timpul odaia în lung și-n lat.

„Acuși trebuie să sosească" — gîndi el. „Mă duc pînă la poartă". De la poartă se duse la capătul uliței. „Pe-aici vine de obicei". Se uită de-a lungul străzii, dar tot nu se vedea nimeni.

„Știam eu că i ambițios. Încă de mult, de cînd era la școală" — își zise din nou bătrînul.

Își aminti apoi cum dimineața băiatul și-a pus salopeta albastră, nouă-nouță, și-a lustruit pantofii și a plecat vesel.

— Azi e o zi grea, tată, spusese el. Un examen important din viață.

Tatăl își amintise toată ziua de vorbele spuse de băiat la plecare.

Dar... iată-l că vine. În brațe poartă ceva. Nu prea se vede bine de departe.

— Bună seara, tată.

— Să trăiești, băiete! Dar spune odată, cum a fost?

— Băieții spun că a fost o zi foarte bună. Pentru început! Am arat peste două hectare. Mi-au spus că în curînd pot lucra cît ei. Uite, mi-au cules și florile astea din lunca Mureșului. Au pus cîteva și pe volanul tractorului. Știi, tată, am un tractor UTOS-27 aproape nou. Și merge de minune! Nici nu simți cînd se înfig plugurile în pămîntul negru...

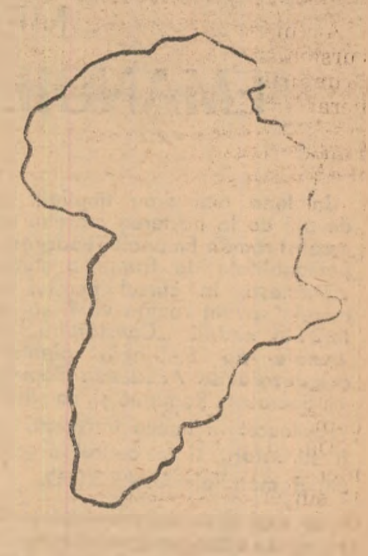
Bătrînul își privea fiul fericit. Asta fusese prima zi de lucru a lui Andrei Vecerdi, ca tractorist la brigada de tractoare din Glodeni, raionul Tg. Mureș. În urmă cu trei ani plecase din sat un băiat pirpiriu să învețe să conducă tractoarele. Acum băiatul s-a întors ca tractorist bine pregătit.

Se apropie de el și-i puse mîna pe umăr. Ce-ar putea să-i spună acum, la început de drum?

— Te-ai purtat cum se cuvine, Andrei. Dar ține minte un lucru: să nu te mulțumești niciodată cu puțin! Să lucrezi azi mai mult decît ieri, și miine — mai bine decît azi!

Ecaterina ROȘCA

ZIUA ELIBERĂRII AFRICII

Continentul negru... Așa e supranumită Africa în literatura, în geografie.

Călătorii de azi care străbat continentul de-a lungul și de-a latul vorbesc însă, în însemnările lor, nu atît despre „continentul negru" cît despre „continentul care se ridică la viață". La sfîrșitul celui de al doilea război mondial, Africa număra numai 4 state independente. Inlănțuită decenii de-a rîndul, exploatată sîngeros de marile puteri coloniale, Africa, al doilea continent al lumii — după mărime — a pășit larg spre libertate, abia în ultimii 20 de ani cînd, peste 30 de state și-au cîștigat independența.

Avînd o suprafață de 30 300 000 kmp, Africa, continent cu impresionante resurse ale solului (34,4% din zăcămintele de minereu de fier ale lumii, 18,7% din resursele hidroenergetice, 74,9% din cele de crom, 90,2% din cele de diamante etc), participă doar cu 1 la sută la producția industrială a lumii — rezultat al îndelungatei exploatări coloniale. Aceasta determină, totodată, și un nivel de trai extrem de scăzut pentru multe din popoarele africane.

Astăzi mai trăiesc în lanțurile robiei coloniale, încă 40 milioane de africani. În Angola, Mozambic și în alte teritorii coloniale, au luat ființă adevărate armate de eliberare națională, în rîndul cărora populația locală luptă cu arma în mînă pentru libertatea patriei.

Copii din Kampala, capitala Ugandei, participînd la sărbătoarea închinată eliberării de sub jugul colonialist.

Omul din junglă

Pădurea foșnește tainic. Cerul nu se vede. Doar cînd și cînd acoperișul verde închis tresare, mîngîiat de vînt, și-o fărîmă de cer, cît un bănuț, luminează o clipă pădurea. Atunci omul își ridică privirile și surîde cuiva nevăzut, aflat probabil acolo, sus, departe... Soarele nu pătrunde niciodată prin cerga verde, uriaș vălurită peste pădurea fără de sfîrșit. Dar e cald. Și umed. Umezeala face ca vegetația să crească repede, uluitor de repede și să cuprindă totul, să potopească cărările și să acopere urmele. De aceasta se teme cel mai mult omul ascuns în întunecimea junglei.

Undeva, în vale, fluviul uriaș — Zambezi — își rostogolește apele către ocean. Nu se vede. Dar omul îl ghicește acolo, jos, unde duc potecile abia vizibile ale animalelor. Îi e sete cumplit. Și umezeala aceasta, caldă, lipicioasă, care te cuprinde și te moleșește, și te chinuie! Se așază lîngă trunchiul uriaș al unui copac.

Brusc, Pondo simte cum îl ia cu frig. Apoi iar i se face cald și o toropeală cumplită îl învăluie. Ar dormi. Ar dormi mult. Mult de tot. Dar dacă doarme, s-ar putea să nu-l vadă pe cel cu care trebuie să se întîlnească aici. Toropeala îl chinuie. „Să fie boala somnului!?", se sperie. Nu, nu e boala somnului, care face ravagii în jungla Mozambicului... E obosit numai. Obosit rău! Doar a fugit zile în șir. Zeci și zeci de kilometri prin jungla plină de primejdii. A fugit de poliția colonială portugheză, care-i caută pe cei voinici, ca el, să-i ducă la muncă forțată, pe plantațiile cu trestie de zahăr și în mine. Cîți dintr-ai lor, de-acolo, din satul pitit în inima pădurii, nu și-au pierdut viața la blestematele astea de munci forțate!

Un foșnet. Apoi altul. Apoi — clar — pașii cuiva, care se apropie. O fi om? O fi fiară? Se trage într-un tufiș. În luminișul micuț apare un om. E tot un negru. Un negru voinic și tînăr, ca și el. Pondo își țuguie buzele și scoate un sunet ca cel al maimuțelor. Cel din luminiș răspunde la fel. O oboseală cumplită, sfîșietoare îl cuprinde. Se lasă greu pe ramurile fragede ale tufișului care l-a ascuns. Doar omul din luminiș l-a zărit. Îl ridică, îl sprijină. Apoi îl ajută să coboare spre fluviu.

Zambezi se întinde nesfîrșit, și vijelios, și poleit de razele argintii ale soarelui. O barcă micuță îi poartă acum pe cei doi către libertate, către locurile aflate în stăpînirea celor care luptă cu arma în mînă, împotriva colonialiștilor portughezi, luptători care mîine, cînd Pondo se va întrema, vor număra în rîndurile lor un viteaz mai mult, gata să facă totul pentru libertatea patriei.

Emil EMANOIL

PE INSULA LUI ROBINSON CRUSOE

(Urmare din nr. trecut)

Cînd a apărut cartea sa despre Robinson Crusoe, Defoe avea 59 de ani. Astăzi data exactă a înapoierii lui Selkirk în Anglia nu se mai cunoaște; un lucru este sigur însă: că Defoe a pus la baza povestirii sale aventura marinarului scoțian pe una din Insulele Juan Fernandez. Nu știm dacă la un pahar de vin însuși Selkirk a fost acela care i-a povestit scriitorului englez pățania sau dacă întîmplarea i-a fost relatată de căpitanul Wood Roger, acela care l-a salvat pe Selkirk din exilul său involuntar. Este însă ușor de presupus că, după ce a ascultat povestirea de la început și pînă la sfîrșit, Daniel Defoe a luat în mînă pana și a așternut istorisirea pe hîrtie. Trebuind să inventeze impresii „locale", el nu s-a deplasat pînă la îndepărtatele insule din preajma coastei chiliene, ci a preferat ca model o insulă cu climă, faună și floră mai cunoscute lui. Peisajul descris de Defoe n-are deci aproape nimic comun cu cel al Insulelor Juan Fernandez.

★

Să nu credeți că mi-a fost ușor să ajung pe insula aceasta romantică, asupra căreia mai plutește și azi legenda lui Robinson Crusoe. Am străbătut cei 700 de kilometri care o despart de Valparaiso pe un vas pescăresc. În zilele și nopțile în care vaporul nostru a luptat cu curentul Humboldt, atît căpitanul cît și echipajul au suferit de rău de mare. De la prora pînă la pupa, de la un capăt la altul, valurile au prins în dansul lor întreaga navă și pasagerii ei. Călătorului suferind de rău de mare i se părea că Steaua Sudului se transformă în Lună, și invers.

„Pămînt!" Cei torturați de rău de mare se înviorează. Juan Fernandez se conturează la orizont ca o grupare de trei insule. Insula lui Robinson se numește astăzi „Cea mai apropiată", a doua insulă — „Cea mai îndepărtată". Mica Insulă Santa Clara este nelocuită, fiind folosită de către locuitorii insulei principale pentru creșterea animalelor. „Cea mai îndepărtată" servește de 35 de ani autorităților chiliene ca loc de exil pentru oamenii politici indezirabili.

În timp ce corabia se apropie de insule, ne delectăm privind stîncile ce înconjură nenumăratele golfulețe. Vîntul și ploile le-au săpat în decursul secolelor în arabescuri capricioase. Trecem pe lîngă Golgul Englezului, unde s-a aflat infernul lui Robinson, adică al lui Selkirk. Apoi vasul acostează în Golful Cumberland. Pe coastă observăm localitatea Juan Fernandez: cîteva case — circa 400 locuitori — nici un hotel, nici o fabrică, numai frumusețea singuratică a locului. De la punctul de acostare începe un urcuș care duce spre o movilă și mai departe spre vîrful Muntelui Nicovala. Flora e asemănătoare cu cea din sudul statului Chile: printre copacii înalți ondulează liane, cresc ferigi.

Se mai găsește aici deși izolat, sontha palma, al cărui trunchi era folosit în secolul trecut la confecționarea unor bastoane foarte apreciate de elegantii timpului. Lemnul de santal, altădată una din bogățiile insulei, a dispărut aproape complet, întrucît un întreprinzător activ, descoperind acești copaci parfumați, i-a tăiat pe toți, i-a încărcat în vapoare și i-a dus în țara sa.

După ore întregi de urcuș am ajuns pe vîrful muntelui, unde se află o inscripție în bronz în amintirea lui Alexander Selkirk. Panorama este de neuitat. Atît de aproape, încît ai impresia că ai putea-o atinge cu mîna, se afla mica Insulă Santa Clara. Drept înainte privirea întîlnește un povîrniș împădurit, punctat de mici lacuri și presărat cu flori, care duce pînă la Golful Cumberland, în care vasele acostate seamănă cu niște jucării.

Pe Insula Juan Fernandez se poate mînca cea mai mare și mai gustoasă langustă din lume. În Chile această langustă costă 3 dolari, pe insulă — numai 30 de cenți; diferența revine intermediarilor. Belșugul de pește este ca în basme. Dacă te depărtezi numai cu o sută de metri de coastă, apa colcăie de pești care te apucă de degete. Pescarii își pregătesc mîncarea în bărci, din peștișori; peștii mari sînt aduși la magazine înzestrate cu frigidere.

★

Deși popasul nostru pe insula lui Robinson Crusoe a fost scurt, am părăsit-o cu senzația că las în urmă locuri de mult cunoscute, spre care au zburat de atîtea ori visurile copilăriei și adolescenței mele

MEDALION

EMANOIL TEODORESCU

În luna mai s-au împlinit 100 de ani de la nașterea marelui naturalist român Emanoil Teodorescu, personalitate de frunte a științei românești. În cursul acestui an marele savant român va fi sărbătorit în cadrul *„Consfătuirii naționale de fiziologia plantelor* organizată de Academia Republicii Socialiste România și, ca savant recunoscut în lumea întreagă, va fi sărbătorit și în cadrul organizației mondiale U.N.E.S.C.O.

10 mai 1866. În micul cătun Siminicea aparținînd comunei Călinești-Suceava, s-a născut acela care va deveni marele savant de mai tîrziu. Familia lui era o familie modestă. Școala primară o urmează în satul natal, iar liceul — la Botoșani. Încă de pe băncile școlii dovedește preocupare și dragoste pentru botanică. Îl interesa tot ce privește această ramură a științei. Se înscrie la Facultatea de științe din Iași, iar după terminarea studiilor, își lucrează și susține teza de doctorat la Universitatea din Paris, sub conducerea marelui botanist francez Gaston Bonnier. Întors în țară a muncit întîi ca asistent la laboratorul de botanică al Facultății de științe din Iași, iar apoi — ca asistent și profesor la Institutul botanic al Facultății de științe din București. Aici a muncit pînă în ultimele zile ale vieții sale. Savant patriot, Emanoil Teodorescu a pus bazele fiziologiei plantelor în țara noastră și a organizat învățămîntul acestei discipline ducînd o intensă muncă științifică cunoscută și apreciată în toată lumea. În cele peste șase decenii de muncă a publicat 31 de lucrări științifice, rezultat al unor experiențe migăloase de ani și ani de zile. Emanoil Teodorescu a pregătit numeroase cadre de specialiști, cărora le-a insuflat dragostea și pasiunea pentru știință.

Era iubit de studenți pentru firea lui dreaptă și pentru convingerile lui democratice, convingeri care nu erau pe placul stăpînilor din trecut ai țării. Lecțiile lui erau audiate cu o mare atenție pentru calitatea lor, sistematizarea și bogăția de fapte și idei.

În ultimii ani ai vieții, din zori și pînă noaptea tîrziu, își petrecea timpul în laboratorul Institutului botanic și în marea bibliotecă de specialitate — ambele create ca urmare a eforturilor și străduințelor sale.

La 25 aprilie 1949, în al 83-lea an al vieții, Emanoil Teodorescu închide ochii. El a avut fericirea să vadă în ultimii ani ai vieții cum în patria sa liberă, munca oamenilor de știință se bucură de întreaga prețuire a statului, a întregului popor. Emanoil Teodorescu a fost membru al Partidului Comunist Român și deputat în Marea Adunare Națională.

A. NEAGU

PRIVIGHETOAREA

A fost odată ca niciodată... A fost odată un împărat foarte puternic. Și avea împăratul acela o fată minunat de frumoasă și arătoasă, că de-ai fi umblat toată lumea, alta mai mîndră ca ea nu găseai.

Așa începe frumoasa povestire populară a privighetorii.

Și spune povestea că fata împăratului nu a vrut să se mărite cu nici un crai sau făt-frumos deoarece ea iubea în taină un flăcău chipeș ce nu era însă de neam mare.

Și aflînd împăratul aceste lucruri a dat poruncă să-l prindă pe flăcău și să-i taie capul. Fata s-a dus la o vrăjitoare și a rugat-o s-o facă o pasăre și pe loc vrăjitoarea îi îndeplini dorința, transformînd-o într-o păsărică cu un penaj ce trecea aproape neobservat. Și pentru a nu muri de dorul iubitului, l-a transformat și pe el tot într-o pasăre. Și fiindcă toată noaptea veghează, de acea s-a numit privighetoare.

Așa povestește poporul despre cîntăreața cîntăreților, despre minunea cîntecelor din nopțile de mai.

Privighetoarea sosește în țara noastră (căci este pasăre migratoare) cam prin luna aprilie.

Este o pasăre modestă, cu penaj cenușiu-cafeniu, care nu atrage cu nimic atenția.

În mai, atunci cînd privighetorile, ca și multe alte specii de păsări, își construiesc cuibul, auzim minunatele ei triluri.

În țara noastră trăiesc două specii de privighetori : una este privighetoarea mică, iar cealaltă — filomela sau privighetoarea mare.

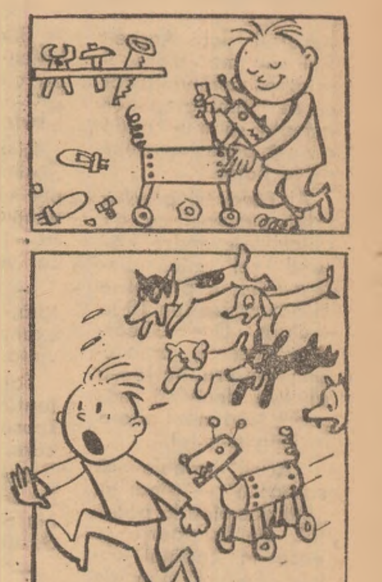
Cuibul privighetorii este greu de găsit, deoarece și-l construiește prin boschete ascunse, în care depune 4—5 ouă de culoare măslinie. Clocirea ouălor durează 13—14 zile. O dată cu ieșirea puilor începe marea grijă a părinților. Ei aleargă după insecte cu care să-și hrănească puii.

Hrana lor preferată o constituie insectele, în special furnicile și gărgărițele, dar se mai hrănesc și cu miriapode, păianjeni etc.

Toamna privighetorile se adună în grupuri, grupuri și pornesc în marea călătorie spre sud. Ele iernează în zonele tropicale ale Africii, în regiunea Kilimangiaro, Tanganika sau Abisinia. De asemenea, ajung în Arabia de Sud sau India. În fiecare primăvară privighetoarea aduce din nou farmecul nopților de mai.

Lucian MANOLACHE

UMOR

Jocuri distractive

Ochirea cu săculețul

Jucătorii se împart în 2-3 echipe de cîte 10-15 jucători și se așază prin flanc, pe echipe, înapoia unei linii La o distanță de 6-8 m de la această linie se trasează o altă linie, denumită *linia de aruncare*. La 6-8 m de la această linie se desenează pe teren, pentru fiecare echipă, cîte un cerc cu diametrul de 0,50 m. Acesta va reprezenta *ținta*.

Ultimul jucător din fiecare echipă are un săculeț umplut cu nisip. La semnalul de începere, săculețul este trecut din mînă în mînă pînă cînd ajunge la primul jucător. Acesta, chiar în momentul în care se va afla în posesia săculețului, va fugi pînă la linia de aruncare, de unde, ochind cu el în cerc, îl va arunca Dacă încercarea a reușit, el va ridica repede săculețul și se va înapoia la echipa sa, pentru a-l preda jucătorului aflat la coada șirului, după care jocul continuă.

În cazul cînd încercarea n-a reușit, ea se va repeta pînă la reușită Jocul se termină cînd se revine la formația inițială.

Cîștigă echipa care a terminat mai repede

● ODIHNA în timpul excursiilor se va face în poziție de sprijinire a picioarelor de o proeminență așezată mai sus decît planul pe care ședem. Poziția îngăduie destinderea completă a musculaturii. Cu spatele ne rezemăm de sacul pe care nu-l desprindem din spate.

● ALIMENTAȚIA în excursii se va baza pe **glucide.** Unele alimente cum sînt sandvișurile, biscuiții, zahărul, fructele (lămîi, mere) se vor putea consuma pe drum din mers. Se va mînca cîte puțin, evitîndu-se ca după masa de prînz să se plece cu stomacul încărcat.

● TRUSA medicală trebuie să însoțească orice grup de excursioniști. Ea va cuprinde fețe, comprese sterile, vată, alcool : antinevralgice. pulbere de sulfamidă și alte medicamente de uz general.

● ECHIPAMENTUL va fi cît mai ușor și cît mai comod. Vom avea însă, întotdeauna cu noi un pulover și un impermeabil, care vor putea fi transportate în rucsac Pe timp călduros și cu soare puternic se recomandă să avem capul acoperit și ochelari de soare.

● CÎND VĂ DEPLASAȚI CU UN GRUP MAI MARE respectați normele de disciplină ale excursiei : nu-l depășiți pe conducătorul grupului, opriți-vă la popasuri și porniți o dată cu întregul colectiv, serviți masa la timp stabilit, nu modificați de unul singur planul excursiei.

● ÎN TIMPUL MERSULUI nu vă grăbiți. Pasul trebuie să fie potrivit, rar și continuu (circa 4—6 km/oră), iar la urcuș — 1—3 km/oră). Brațele să fie libere, pentru a vă ajuta la echilibru și a vă sprijini pe pantele pieptișe.

● LA URCUȘ ne sprijinim pe toată talpa, nu pe vîrfuri. Dacă urcușul este abrupt. piciorul din urmă se va pune de-a curmezișul pantei sprijinindu-vă pe marginea interioară a tălpii.

● SĂ FIM CÎT MAI ATENȚI LA COBORÎRE ! În cele mai numeroase cazuri ea este mai dificilă decît urcușul. O viteză prea mare, un pas greșit, o piatră care ne fuge de sub picior, produc de obicei, accidentele.

● ÎN TIMPUL DRUMULUI să ne deprindem să bem cît mai puțină apă. Pe vreme călduroasă, cu cît se bea mai multă apă, cu atît setea e mai puternică și cu atît este mai greu de mers. Apa umple stomacul, îngreunează activitatea inimii și obosim mai repede. Fiecare dintre noi să avem un mic bidonaș cu apă. Să nu bem niciodată apă din rîuri sau din bălți.

CUM SĂ NE ÎNGRIJIM DINȚII

Numai dinții sănătoși pot să-și îndeplinească rolul de a rupe, sfărîma și mesteca alimentele, condiție necesară ca acestea să poată fi atacate de sucurile digestive. Este important, dragi copii, să nu neglijați niciodată îngrijirea lor, mai ales acum, cînd parte dintre voi încă nu ați schimbat toți dinții de lapte cu dinții definitivi.

Iată cîteva sfaturi în această privință :

Clătiți gura cu apă după fiecare masă, dar întrebuințați zilnic și periuța cu pastă sau praf de bicarbonat, atît dimineață cît mai ales seara. Acest lucru ajută la îndepărtarea tuturor resturilor alimentare dintre dinți. Frecați-i în toate direcțiile, dar mai ales de sus în jos și de jos în sus, pentru a face în același timp și un masaj gingiei, lucru deosebit de folositor întăririi ei.

Smalțul dinților se strică dacă-i scobiți cu ace, scobitori, chibrite etc., dacă beți apă rece după mîncăruri fierbinți, dacă în general consumați alimente prea reci sau prea fierbinți, dacă țineți gura deschisă iarna expunîndu-i frigului, dacă spargeți în gură nuci, alune, sau sîmburi de alte fructe.

Evitați sugerea degetelor, roaderea creioanelor și a altor obiecte care pe lîngă că vă tocesc dinții din față, vă expun la neregularități de implantare a dinților definitivi, ceea ce vă poate cauza în plus și un defect de pronunțare a unor sunete.

Dinții se întăresc numai dacă sînt folosiți intens. Este bine deci să consumați coaje de pîine, fructe și legume crude, pentru a mesteca cu putere. Este de asemenea bine să vă obișnuiți a mesteca în ambele părți ale gurii pentru a vă dezvolta în mod egal musculatura feții.

Un lucru foarte important pentru îngrijirea dinților este acela de a-i controla tot la șase luni cu un medic dentist și a urma cu regularitate tratamentul prescris.

Dr. Viorica VASILIU

LA MASA ROTUNDĂ:

DE VORBĂ CU ELEVII CLASELOR A VIII-A DIN COMUNA TG. FRUMOS

Trei bărbați merg grăbiți pe stradă. Se pare că nici nu iau în seamă joaca picăturilor de ploaie. De-abia au ieșit din sala în care se fumaseră atîtea țigări, se discutaseră atîtea probleme, se luaseră hotărîri. Se bucurau la gîndul că, răspunzînd invitației copiilor și întîlnindu-se cu ei, pentru scurtă vreme se vor elibera de gîndurile și problemele care-i preocupau. Așa că, bine dispuși, intrară pe poarta liceului din comună. Cel mai înalt dintre dînșii, Constantin Pavel, președintele și inginerul agronom al cooperativei agricole de producție din Tîrgul Frumos, era bine dispus. Ceilalți doi, dintre care unul foarte tînăr (inginerul zootehnician) și Pricop Vasile, vicepreședintele cooperativei.

Cînd li se spusese că elevii claselor a VIII-a vor să se sfătuiască cu dînșii despre viitor, maimai că le venise să zîmbească. Îi socoteau încă copii. Și iată, acești copii, cu care dînșii nu mai stătuseră de vorbă din toamnă, sînt acum de nerecunoscut. Mai înalți, mai gravi, discutînd cu ușurință lucruri deosebit de importante. Ba, prima întrebare care le-a fost adresată a fost o...

...întrebare cu multe răspunsuri

— Dumneavoastră, tovarășe președinte, cunoașteți întreaga activitate a cooperativei, a spus Costăchescu Ioan. *Ne puteți spune* care-i cea mai frumoasă muncă? *La noi în clasă au fost multe discuții despre acest lucru.*

— Răspunsul este greu. Pentru că sînt agronom, aș spune bucuros că munca mea este cea mai frumoasă, că bucuria unei recolte mari, (datorită priceperii tale) este inegalabilă. Dacă poți convinge un pămînt încăpățînat, sărac și zgîrcit, să dea tone de boabe aurii, nu-i acesta un lucru deosebit? Nu-ți este răsplătită munca, perseverența? Agricultura este o bibliotecă imensă. Are multe taine, lucruri interesante pe care merită să le cunoști. Aș putea să vă vorbesc și despre frumusețea diminețelor cu miros de pămînt și iarbă crudă, de surpriza primelor spice, de satisfacția cu care toamna însoțești carele încărcate de roade. Dar, am impresia că tovarășul inginer zootehnician este nerăbdător să mă contrazică. Așa-i, tovarășe Gherghel?

— Nu chiar. Cred însă, că munca în sectorul zootehnic este și mai frumoasă. În zootehnie nu-i ușor să obții nota 10, așa cum nu-i ușor să faci ca oilor să le crească, în locul unei haine de lînă... aspră și țepoasă, lînă fină și mătăsoasă. Nu-i de loc ușor să obții de la o vacă 2 600 litri de lapte în loc de 1 000. Este o muncă pasionantă, de adevărat cercetător.

Intervine în discuție Rusu Petru din clasa a VIII-a A:

— Mi-a plăcut și mie să mă cred un fel de cercetător, dar în agricultură. Am semănat mai mulți ani la rînd grîu în lădițe. Voiam să-l fac să crească și iarna. La început se îngălbenea, dar de spic, nici vorbă. Nu mi-am pierdut răbdarea, am încercat în continuare și în grădină, unde tata mi-a rezervat un loc experimental pentru mine. De acolo am scos cîteva spice de grîu pe care aș fi avut curajul să le aduc la „Casa laborator" a cooperativei. Este drept, acolo sînt semințe, știuleți de porumb, spice de grîu și legume dintre cele mai reușite. Dar nici cu spicele mele nu mi-ar fi fost rușine! Aș dori mult să devin agronom...

A.O. = 16 mil.; F.B. = 7 mil.

*— Știți ce înseamnă A. O.? — întreabă tovarășul Constantin Pavel, președintele cooperativei. Nimic altceva decît A*VEREA OBȘTEASCĂ. *În 1962, aceasta însemna numai 3 milioane. În următorii 3 ani a crescut la 16 milioane. Dar F. B., bănuiți ce înseamnă?* FONDUL DE BAZĂ *al cooperativei. A crescut în acești ani cu 5 milioane. Și milioanele se fac prin muncă, dar nu printr-o muncă la întîmplare, ci științifică! Da aceea, avem nevoie de cadre. Cadre bine calificate.*

Peste cîțiva ani mulți dintre voi ne veți fi tovarăși de muncă. Vă așteptăm bucuroși. Planurile de viitor ale celor peste 4 000 de membri cooperatori sînt dintre cele mai îndrăznețe. Va trebui ca și voi să fiți în stare să le realizați. Productivitatea se va mări la fiecare cultură. Dar cum? Vom răspunde împreună în anii următori. Vom ridica construcții noi, vom mări numărul animalelor. Planuri, visuri, dorințe. Peste cîțiva ani, realizări, realizări. Realizări cu care vă veți mîndri și voi.

Elena MĂNESCU

Cum ne comportăm:

O INVITAȚIE SENZAȚIONALĂ ȘI NIȘTE FAPTE AMARE

Ieri, la orele 4 și 13 minute, am fost trezit de zbîrnîitul strident al telefonului. Somnoros și cam supărat, am ridicat receptorul. Dar cînd am recunoscut vocea prietenului meu, savantul, și somnul, și supărarea mi-au trecut. „Încă unul din visurile omenirii, acela de-a privi trecutul, a fost realizat. Vino la mine și-ai să vezi!" Peste 9 minute, intram pe ușa laboratorului din care el nu ieșise de două zile și două nopți. Sta pe scaun, la o masă, în fața unui aparat care semăna foarte mult cu un televizor și, în timp ce răsucea niște butoane, privea atent ecranul, pe care se perindau imagini ca de film. „Am descoperit niște unde cu o viteză de mii de ori mai mare decît cea a luminii. Cu ajutorul lor, readuc pe ecranul acesta toate imaginile faptelor și întîmplărilor petrecute în ultimele 60 de zile, pe o rază de 10 km împrejur.

Am petrecut cîteva ore în fața ecranului miraculosului aparat, urmărind imaginile unor fapte petrecute cu 10, 20 și 60 de zile în urmă, pe suprafața unui cerc cu raza de 10 km. Imaginile unor fapte obișnuite, din viața noastră de fiecare zi, bine cunoscute de către toți, altele mai puțin obișnuite, dar toate normale, frumoase, justificate. Dintr-o dată însă...

Pe ecran a apărut holul cinematografului „Republica" din Capitală. Aglomerație. Se vede afișul filmului „Fifi înaripatul". Lîngă el — un anunț: **„Pentru azi nu mai sînt bilete"**. Totuși în hol se vînd și se cumpără bilete. Vreo 5—6 băieți, cam de 12—13 ani, elevi cu ghiozdanele în mînă (vreo doi dintre ei și cu cravate roșii la gît), cu uniformele mototolite și cu pantofii plini de praf, cu fețele obosite (semn că s-au sculat tare de dimineață), se mișcă de colo-colo printre ceilalți cetățeni. Iată, unul dintre ei s-a oprit în fața unui bărbat în vîrstă și vorbește ceva cu el. Apoi, pe furiș, scoate dintr-un buzunar un bilet de film. Văd bine biletul. E de 2 lei. Bărbatul în vîrstă îi întinde băiatului 5 lei, dar acesta dă din cap în semn că nu se învoiește. Atunci celălalt mai adaugă încă 5 lei. Băiatul ia banii, îi dă biletul, apoi se duce repede și, tot pe furiș, dă cei 10 lei unui tînăr mai mare, la fel de neglijent îmbrăcat, care stă retras într-un colț și fumează. Alt băiat se apropie de o pereche de tineri. Le dă două bilete, tot de 2 lei, și primește de la ei 20 lei, pe care, de asemenea, îi duce imediat aceluiași tînăr din colț. Altul... Iată, în hol a apărut un milițian. Tînărul din colț vrea să se strecoare afară, neobservat. La fel și băieții. Dar e prea tîrziu. Milițianul îi reține pe toți. I-am urmărit cu aparatul pînă la Procuratura raionului 30 Decembrie.

„Cum de pot proceda așa niște elevi, niște pionieri? Cine or fi, la ce școală or fi învățînd?" — am întrebat eu, uimit. Auzindu-mă, prietenul meu s-a apropiat de videotelefon și a format un număr. Pe ecranul lui apare un tovarăș cu părul alb. Se recomandă. E tovarășul GEORGESCU MIHAI, inspectorul de sală la cinematograful „Republica": **„Nu numai că acești infractori minori aduc o daună statului și cetățenilor, dar faptele lor sînt cît se poate de rușinoase. Specula de bilete nu le face cinste nici lor, nici părinților, nici școlii în care învață. Nu am nume concrete, dar dacă vreți să le aflați, adresați-vă procuraturii raionului 30 Decembrie.**

Încă o răsucire de buton. Pe ecran apare o tovarășă. E procuroarea I. Rosner. **„Nu-s multe asemenea fapte. Dar, deși puține, ele sînt dureroase și amare. Închipuiți-vă, unde ar putea ajunge peste cîtiva ani niște tineri minori ca E. N. de la Școala de muzică nr. 1, L. E., de la Școala profesională „Electroaparataj", S. C., din clasa a III-a a Școlii generale nr. 11, V. I. din clasa a IV-a a Școlii generale nr. 30 dacă încă de pe acum comit asemenea infracțiuni și dacă noi nu i-am descoperi! De ce procedează așa? Părinții lor îi hrănesc, îi îmbracă și le cumpără tot ceea ce le e necesar. Cu toate acestea, ei se lasă influențați de elemente certate cu morala noastră, încercînd să cîștige bani fără muncă. De vină sînt, în primul rînd, ei. E vorba însă de multe ori și de o slabă supraveghere din partea părinților, a tovarășilor profesori. De vină sînt și cetățenii care cumpără de la ei bilete cu suprapreț. Noi însă îi ajutăm să-și înțeleagă la timp greșelile. Dar ar trebui să fim și mai mult ajutați de către părinți, profesori, cetățeni, de către organizația de pionieri..."**

Într-adevăr, organizația de pionieri poate și e datoare să răspundă acestei cereri de ajutor. Cum? Urmărindu-i cu atenție și exigență pe elevii care chiulesc de la ore, pe cei care-și pierd timpul bătînd străzile fără rost, pentru că toți cei pe care i-am găsit ocupîndu-se cu specula de bilete, au început cu abateri de acest fel.

Constantin DIACONU

(Va urma)

40361
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii” telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii”